

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy a soudce zpravodaje JUDr. Karla Šimky a ze soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Albertinum, odborný léčebný ústav**, se sídlem Za Kopečkem 353, Žamberk, zastoupen JUDr. Jiřím Lukášem, advokátem, se sídlem Komenského 160, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, týkající se rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2012, č. j. 6983/12-1200-602199 a č. j. 6984/12-1200-602199, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2014, č. j. 31 Af 6/2013 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Lukáše, advokáta, se sídlem Komenského 160, Ústí nad Orlicí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh dosavadního řízení

[1] Rozsudkem ze dne 20. 3. 2014, č. j. 31 Af 6/2013 - 50, zrušil Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2012, č. j. 6983/12-1200-602199 a č. j. 6984/12-1200-602199, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu v Žamberku ze dne 2. 10. 2012, č. j. 86533/12/275922601038, a ze dne 3. 10. 2012, č. j. 86634/12/275922601038. Těmi byla žalobci stanovena daňová povinnost na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací

období 2009 a 2010 v obou případech ve výši 724.840 Kč. Žalovaný především dospěl k závěru, že žalobce není oprávněn odepisovat hmotný majetek ve smyslu ust. § 28 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

[2] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval výkladem výše citovaného ustanovení ve znění platném po novele provedené zákonem č. 216/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 216/2009 Sb.“), účinným od 20. 7. 2009, podle kterého nově mohla hmotný majetek odpisovat rovněž organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele. Krajskému soudu se nepodařilo zjistit, co vedlo zákonodárce k novelizaci tohoto ustanovení, neboť důvodová zpráva k novele v tomto směru žádné důvody neuvádí. Ze způsobu, jakým byl návrh na novelizaci citovaného ustanovení Poslanecké sněmovně předložen a následně schválen, lze usuzovat, že úmyslem předkladatele byla pouze snaha poskytnout možnost odpisovat majetek i další skupině subjektů. Ze žádných dostupných materiálů vztahujících se k předmětné novele se nelze jiného důvodu této novelizace dopátrat. Ani jazykový výklad tomuto závěru neodporuje. Je totiž nepochybné, že citované ustanovení osoby oprávněné odepisovat hmotný majetek vymezuje taxativně. Nelze proto přisvědčit žalovanému, že citované ustanovení i po novele pouze potvrzuje, že odpisy hmotného majetku uplatňuje vždy jen jeho vlastník. Takový výklad by novelu a její dopady zcela anuloval a novela by se stala zjevně nadbytečnou, když možnost odepisování vlastního majetku je vyjádřena již v úvodu tohoto ustanovení. Rozdílné postavení vyjmenovaných subjektů pak není důvodem, který by samotný umožňoval vykládat předmětné ustanovení shodně před i po jeho novele, což není v rozporu ani s výkladem sémantickým a teleologickým. Finanční úřad a žalovaný tak postupovali v rozporu s ust. § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů, když neumožnili žalobci uplatnit odpisy majetku svěřeného mu jeho zřizovatelem.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil výslovně důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že teleologický výklad ust. § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů odporuje možnosti přiznat organizacím zřizovaným územními samosprávnými celky právo uplatňovat daňové odpisy k majetku svěřenému jim zřizovatelem. Sporné doplnění oprávněných subjektů nebylo během zákonodárského procesu nijak zdůvodněno, nebyl vyčíslen jeho dopad na státní rozpočet. Výklad zastávaný soudem by odporoval stanovenému systému uplatňování odpisů, podle něhož majetek daňově odepisují vlastníci. Pokud by mělo být právo daňově odpisovat „převедeno“ na jiného poplatníka než vlastníka, muselo by také být zákonem poplatníkovi - vlastníkovi jeho právo odpisovat „odebráno“. Zákon o daních z příjmů však nic takového neřeší, záměr „převést daňové odpisy“ z něj nevyplývá. V tomto duchu vydalo Ministerstvo financí dne 20. 10. 2009 sdělení č. j. 15173 525/2009-151, podle kterého mohou předmětné příspěvkové organizace uplatňovat daňové odpisy hmotného majetku pouze v případě, že tento majetek nabyly do vlastnictví. Stejný výklad obsahuje i pokyn Generálního finančního ředitelství FR D-6 čj. 32320/11-31. Jiný výklad by byl v rozporu s vnitřní strukturou a obsahem zákona o daních z příjmů, neboť by například odtrhl uplatňování daňového odpisu od daňového vypořádání příjmů z prodeje daňově

pokračování

odpisovaného majetku. Významně by tak zasáhl do práv a povinností vlastníků a v konečném důsledku v mnoha případech poškodil samotné obce a kraje. Pokud daňové odpisy uplatňuje státní poplatník příslušný s daným majetkem hospodařit, tak je zachován princip, že daňové odpisy uplatňuje ten, kdo realizuje příjem z prodeje, a ve vztahu k němu uplatňuje také daňovou zůstatkovou cenu. Tento postup je systémově správný, příjem z prodeje není ani v jednom případě odtržen od zůstatkové ceny daňově odpisovaného majetku, a proto je také uplatňován u všech ostatních poplatníků. Nelze připustit stav, kdy by bylo možné u organizací založených územními samosprávnými celky uplatňovat v základu daně daňové odpisy, ale při prodeji takto odpisovaného majetku by se vše promítalo v účetnictví a základu daně vlastníka, tj. obce nebo kraje. U obce, kraje i jimi zřízených organizací platí, že příjem z prodeje jimi vlastněného majetku představuje vždy zdanitelný příjem zdaňovaný v základu daně vlastníka. V oblasti majetku České republiky a u státních poplatníků tedy neplatí obecné majetkové vztahy, a proto zde nelze uplatnit obecná daňová pravidla. V municipální sféře však nelze „napodobit“ majetkové vztahy státní sféry a zřizovatel svým rozhodnutím nemůže převést svá daňová práva a povinnosti na nevlastníka. V oblasti územních samosprávných celků včetně nestátních příspěvkových organizací platí standardní vztahy vlastníka k majetku. Proto by uplatnění jiných než standardních daňových pravidel u těchto poplatníků představovalo poškození jiných poplatníků (obchodních společností) s možností porušení hospodářské soutěže. Výklad „v pochybnostech ve prospěch nestátních příspěvkových organizací“ by daný systém porušil a stavěl by tyto organizace do významné konkurenční výhody.

[4] Stěžovatel dále podotýká, že na jednání v návaznosti na předmětnou novelu zákona o daních z příjmů proběhlo jednání Ústředního finančního a daňového ředitelství se zástupci Komory daňových poradců (neziskové sekce) a následně nebyly vznášeny žádné další argumenty a námitky za účelem změny přístupu Ministerstva financí v této věci. Nyní platné a účinné znění předmětného ustanovení zákona o daních z příjmů již žádné spekulace ohledně uplatňování daňových odpisů organizacemi zřízenými územními samosprávnými celky nevyvolává.

[5] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, které považuje za správné. Proti závěrům krajského soudu staví stěžovatel toliko svůj odlišný názor ohledně výsledku teleologického výkladu. Podle jeho výkladu by však postup zákonodárce neměl žádný logický smysl (*e ratione legis*). Rozšíření taxativního výčtu subjektů oprávněných odpisovat by však logický smysl mělo. Takový logický smysl lze přitom za použití standardních metod právního výkladu nalézt, jak toto učinil krajský soud. Stejně tak později zákonodárce ústavně konformním způsobem opět zúžil předmětný taxativní výpočet oprávněných subjektů. Z hlediska věcného nejsou námitky stěžovatele důvodné, protože zákon zná i jiné případy, kdy může účetně odpisovat o majetku jiný subjekt než pouze vlastník majetku. Konkrétně se jedná o ustanovení § 28 odst. 3 zákona o daních z příjmů, podle kterého může technické zhodnocení pronajatého hmotného majetku na základě písemné smlouvy s vlastníkem majetku a při splnění dalších

podmínek zákona odpisovat nájemce, což je osoba zcela zřetelně odlišná od vlastníka odpisovaného hmotného majetku (často se jedná o stavby, které jsou zhodnoceny nájemcem v souladu s písemnou nájemní smlouvou). I historický výklad (kromě shora uvedeného) zde svědčí o tom, že zákonodárce počítá a počítal i s tím, že odpisovat mohou i jiné osoby než jen vlastníci hmotného a nehmotného majetku. V dřívější době mohl obdobně odpisovat nájemce, který měl najatý podnik, a to s písemným souhlasem pronajímatele (vlastníka) k odpisování. Dnes je tato možnost obdobně upravena v § 32b zákona o daních z příjmů ve vztahu k majetku propachtovatele v pachtu pachtýře za splnění zákonných podmínek.

[7] K otázce duálního odepisování žalobce uvádí, že tento problém řešilo ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů: v případě takového svěření majetku kraje příspěvkové organizaci nemůže dle žalobce ohledně svěřeného majetku kraj sám odpisovat, protože v takovém případě neslouží takto svěřený majetek k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů kraje, ale k příjmům právě příspěvkové organizace, která je samostatným daňovým poplatníkem a plní své daňové povinnosti z příjmů získaných i za použití krajem svěřeného majetku. Podle § 24 odst. 2, písm. a) zákona o daních z příjmů jsou výdaji (náklady) také odpisy hmotného majetku. Dnes je tato zásada, že odpisuje jeden poplatník, navíc potvrzena i v ustanovení § 28 odst. 1 zák. o daních z příjmů.

[8] Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Znění ustanovení § 28 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů stanovilo ve znění účinném do 19. 7. 2009 následující: *Hmotný majetek odpisuje poplatník, který má k tomuto majetku vlastnické právo, organizační složka státu příslušná hospodařit s majetkem státu, státní podnik, národní podnik a státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu (dále jen „vlastník“), s výjimkou uvedenou v odstavcích 2 až 5; ve znění účinném od 20. 7. 2009 do 31. 12. 2013: Hmotný majetek odpisuje poplatník, který má k tomuto majetku vlastnické právo, organizační složka státu příslušná hospodařit s majetkem státu, státní podnik, národní podnik a státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu a organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele (dále jen „vlastník“), s výjimkou uvedenou v odstavcích 2 až 5; ve znění účinném od 1. 1. 2014: Hmotný majetek odpisuje odpisovatel. Hmotný majetek je oprávněn odpisovat vždy pouze jeden poplatník. Odpisovatelem je a) poplatník, který má k hmotnému majetku vlastnické právo, b) organizační složka státu příslušná hospodařit s majetkem státu, c) státní příspěvková organizace, státní podnik nebo jiná státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu, d) podílový fond, jehož součástí je hmotný majetek, e) svěřenský fond, jehož součástí je hmotný majetek, f) nástupnická obchodní korporace zanikající nebo rozdělované obchodní korporace při přeměně; to platí pro 1. hmotný majetek ve vlastnictví zanikající nebo rozdělované obchodní*

pokračování

korporace k rozhodnému dni fúze, převodu jmění na společníka nebo rozdělení obchodní korporace a převáděný na nástupnickou obchodní korporaci a 2. hmotný majetek, nabytý zanikající nebo rozdělovanou obchodní korporací od rozhodného dne do dne zápisu fúze, převodu jmění na společníka nebo rozdělení obchodní korporace do obchodního rejstříku a převáděný na nástupnickou obchodní korporaci.

[11] Je zřejmé, že § 28 odst. 1 věta první zákona o daních z příjmů podává ve všech výše uvedených zněních výčet subjektů oprávněných provádět odpisy hmotného majetku, které zákon zařazuje pod legislativní zkratku „vlastník“, respektive „odepisovatel“. Jedná se o výčet taxativní, přičemž nad rámec zařazení do tohoto výčtu zákon neuvádí žádné další podmínky, které by musely vyjmenované subjekty splnit nebo které by je v obecném režimu odepisování hmotného majetku omezovaly.

[12] V důsledku přijetí zákona č. 216/2009 Sb. byla v citovaném ustanovení za slova „státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu“ vložena slova „a organizace zřízená územním samosprávným celkem příslušná hospodařit s majetkem svého zřizovatele“. Tím došlo o rozšíření množiny poplatníků oprávněných provádět odpisy hmotného majetku, které zákon zařazuje pod legislativní zkratku „vlastník“. Tato konkrétní změna byla do vládního návrhu novely zařazena pozměňovacím návrhem poslance Karla Černého, který nebyl blíže odůvodněn (viz tisk 768/3 Pozměňovací a jiné návrhy k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a dále také stenografický záznam jednání ze dne 5. 5. 2009 z 56. schůze Poslanecké sněmovny v období 2006 - 2010). Pozměňovací návrh byl řádně projednán a ani k přijetí předmětné novely zákona o daních z příjmů nedošlo způsobem, který by byl v rozporu se zákonem. Zákonodárce tak projevil vůli, aby rovněž organizacím zřízeným územním samosprávným celkem příslušným hospodařit s majetkem svého zřizovatele bylo umožněno odepisovat hmotný majetek.

[13] Je třeba uznat, že formulace a způsob doplnění § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů není nejšťastnější. Na zákonodárci především bylo, aby blíže vymezil, jakého majetku se týká možnost odepisování v případě organizací zřízených územním samosprávným celkem, a to zvláště s ohledem na kusou úpravu vztahů mezi těmito organizacemi a jejich zřizovateli a také skutečnost, že po dlouhou dobu nebylo zcela zřejmé, zda mohou tyto osoby vůbec nějaký majetek vlastnit. Zdejšímu soudu je známo stanovisko Ministerstva financí ze dne 9. 12. 2002, podle něhož mohly organizace zřízené územním samosprávným celkem nabývat majetek do svého vlastnictví, ale také názory opačné (viz např. *Havlan, P.: Mohou příspěvkové organizace ÚSC vlastnit majetek? Právní zpravodaj. 2003, roč. IV, č. 2, s. 12 - 13*). Teprve novelizace zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, zákonem č. 477/2008 Sb. s účinností od 1. 4. 2009 výslovně ustanovila možnost příspěvkových organizací zřízených územními samosprávnými celky nabývat do svého vlastnictví pouze majetek potřebný k výkonu činnosti, pro kterou byly zřízeny, a to bezúplatným převodem od svého zřizovatele, darem s předchozím písemným souhlasem zřizovatele, děděním, opět s předchozím písemným souhlasem zřizovatele, nebo jiným způsobem na základě rozhodnutí zřizovatele (podle důvodové zprávy „(d)osavadní znění některých ustanovení zákona vyvolávalo nejednoznačný výklad, zda příspěvkové organizace hospodaří pouze s majetkem svého zřizovatele, nebo zda mohou některý majetek i vlastnit.“).

[14] Zákonodárce ovšem žádné upřesnění možnosti odepisovat hmotný majetek ve vztahu k příspěvkovým organizacím zřízeným územními samosprávnými celky neprovedl. Naopak, jejich zařazením mezi subjekty vyjmenované v § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů vyjádřil jasný úmysl, aby tyto subjekty sdílely totožný režim odepisování jako organizační složka státu příslušná hospodařit s majetkem státu), státní podnik, národní podnik a státní organizace příslušná hospodařit s majetkem státu, a to za situace, kdy ust. § 28 zákona o daních z příjmů v rozhodném znění umožňovalo provádět odpisy hmotného majetku i osobám - nevlastníkům za splnění zvláštních podmínek. Jednalo se o původního vlastníka, nájemce, osoby zavázané k provedení rekultivace nebo poplatníka, na kterého byl majetek registrován. Nic tak zákonodárci nebránilo, aby zavedl podobný zvláštní režim také pro příspěvkové organizace zřízené územními samosprávnými celky.

[15] Z dalšího vývoje znění § 28 zákona o daních z příjmů je zřejmé, že novelizace provedená zákonem č. 216/2009 Sb. nebyla ani legislativní chybou, kterou by bylo nezbytné bezodkladně napravit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j.4 Ads 120/2009 - 88). K tomu je nutno poznamenat, že současné znění § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů účinné od 1. 1. 2014 zavádí nový pojem „odpisovatel“, přičemž podle důvodové zprávy k zákonnému opatření senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, je tímto pojmem „*nabrázena dosud používaná legislativní zkratka „vlastník“ zahrnující ve vymezení odpisujících osob také poplatníky, kteří vlastníky v právním smyslu slova nejsou. Tento pojem je pak nadále užíván i v jiném místě návrhu zákona (§ 27 písm. i)). Vzhledem k tomu, že se svěrenským fondům přiznává daňová subjektivita, navrhuje se pro ně uplatnit obecný režim v oblasti odpisování majetku a umožnit jim tak odpisování majetku. Zároveň se navrhuje stejný přístup aplikovat i u podílových fondů.*“ Ani zde zákonodárce nijak zvlášť nereflektoval změny v předchozím znění tohoto ustanovení. Připomněl však, že pojem „vlastník“ zahrnoval ve vymezení odpisujících osob také poplatníky, kteří vlastníky v právním smyslu slova nejsou. Zahrnutí dalších subjektů mezi odepisovatele pak svědčí o tom, že se jedná o množinu vytvářenou s ohledem na praktické fungování a efektivní správu majetku, která je náplní činnosti těchto subjektů. Není přitom nijak nesmyslné, aby mohly příspěvkové organizace odepisovat majetku zřizovatele, se kterým jsou příslušné hospodařit. V obdobné pozici ostatně byly v posuzovaném období i další subjekty uvedené v § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů pověřené hospodařením s majetkem státu.

[16] Lze polemizovat o koncepčnosti změněné úpravy, ovšem to nic nemění na skutečnosti, že její výklad je zřejmý a jiný výklad ani logicky nepřichází v úvahu. Neobstojí tak závěry Ministerstva financí ve stanovisku ze dne 20. 9. 2009, že „*(p)říspěvková organizace zřízená územním samosprávným celkem proto může i nadále uplatňovat daňové odpisy hmotného majetku využívaného při dosažení zdanitelných příjmů pouze v případě, že tento majetek nabyla do vlastnictví např. úplatným pořízením nebo děděním. Stanovený systém uplatňování daňových odpisů v platné právní úpravě zákona o daních z příjmů této příspěvkové organizaci neumožňuje v žádném případě uplatňovat daňové odpisy majetku ve vlastnictví zřizovatele, který jí je pouze předán k hospodaření ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů.*“ Stejným způsobem by musely být posuzovány odpisy hmotného majetku organizačních složek státu, státních podniků, národních podniků a státních organizací.

pokračování

[17] Námitky stěžovatele jsou především výtkami k zákonodárci a zpochybňují v rozhodné době nastavenou zákonnou konstrukci odpisů hmotného majetku. Nemohou vést zdejší soud ani k tomu, aby interpretoval právo v neprospěch žalobce. Správní orgány ani soudy totiž nemají pravomoc nahrazovat nedostatky právní úpravy svými rozhodnutími v neprospěch daňového subjektu nebo úvahami *de lege ferenda*. Námitky, ve kterých stěžovatel poukazuje na možný důsledek poškození krajů a obcí nebo na zvýhodnění zřízeních příspěvkových organizací v hospodářské soutěži, pak Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečně konkrétní nebo závažné, aby představovaly důvod k předložení návrhu Ústavnímu soudu postupem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy; ostatně to ani stěžovatel výslovně nenavrhoval. Nadto podle konstantní judikatury Ústavního soudu samotná nerovnost účastníků právních vztahů ještě nezakládá důvod ke zrušení příslušného právního předpisu, který tuto nerovnost vyvolává, nýbrž je nutno tuto nerovnost odůvodnit porušením jiného konkrétního subjektivního veřejného práva.

[18] Pokud stěžovatel namítá, že výklad zastávaný krajským soudem by významně zasáhl do práv a povinností vlastníků a v konečném důsledku v mnoha případech poškodil samotné obce a kraje, nelze mu přisvědčit, protože to jsou právě obce a kraje, které zřizují příspěvkové organizace pro činnosti ve své působnosti a stanoví závazné podmínky jejich hospodaření. Zřizovatel nepřevádí na příspěvkovou organizaci svoje oprávnění odepisovat hmotný majetek, ale je na něm, aby ve zřizovací listině upravil, kdo bude odepisovat hmotný majetek, se kterým bude příspěvková organizace hospodařit. Závěry krajského soudu tak nelze považovat za rozporné se systematickým ani teleologickým výkladem ust. § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[19] Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými, když se při posouzení ust. § 28 odst. 1 zákona o daních z příjmů ztotožnil s výkladem krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji postupem dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalobce byl v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšný, náleží mu proto náhrada nákladů tohoto řízení za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání ve věci samé, tj. ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (advokátní tarif)], tedy celkem 3.100 Kč a tomu odpovídajících náhradách hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud proto zvýšil částku odměny o 21 % na celkovou výši 4.114 Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu